

Nej, intet i verden kan lignes ved et bal

fra vaudevillen "Emilies hjertebanken"

Tekst: J. L. Heiberg, Melodi: J. Strauss d.æ

1.

Nej, intet i verden kan lignes ved et bal!
En pige, som danser, hun virker i sit kald.
Har først kun orkestret begyndt sit spil,
straks må jeg fødderne flytte dertil.
Ingen musik kan dog lignes ved tonerne
af den fortryllende straussiske vals!
Strauss bærer palmerne, Strauss bærer kronerne!
så jeg ham, faldt jeg ham vist om hans hals.
Hvad kan han gøre for mageløse ting!
Hvo ham kun hører, må dreje sig omkring;
hans bue blev til et scepter i hånd,
dermed han løser de tungeste bånd
dermed han løser de tungeste bånd

2.

For nylig min tante til Lumbye tog mig hen,
vist aldrig den aften forglemmer jeg igen.
Først sad jeg så stille, med øret spændt,
nøje jeg agted på hvert instrument.
Men da nu tonerne jublende slynged sig,
ligesom ånder, der sno sig i dans,
blev jeg urolig, på stolen jeg gynged mig,
hvirvelen henrev min fod og min sans.
"Sid stille" sagde min tante, næsten vred.
Jeg kan ej, tante! det er umulighed.
"Gør ingen opsig! Dig ikke blamer!"
Tante! den syvende himmel jeg ser!
Tante! den syvende himmel jeg ser!

3.

Og vidste jeg end, at mit liv gik i kehraus,
jeg tror knap jeg modstod musikken af strauss;
og fik jeg at høre ham selv dertil,
vist jeg mig dansed ihjel ved hans spil.
Tante! Din vrede dig lyser af minerne,
o men tilgiv og mig skån for din spot!
Hele min sjæl er nu hos violinerne,
basserne, hornene, fløjte, fagot.
Hvor er det muligt at holde sig i ro?
Du selv jo rokker, vi rokke begge to;
ja, stod den her på det magiske sted,
Tante, din dragkiste dansede med!
Tante, din dragkiste dansede med!